

get, samt dernæst, under behørigt Hensyn til den Byggecapital, som muligens ifølge § 43 maatte være opsamlet, at paakjende, hvor stor en Gødtgjørelse derfor bliver at yde. Eftermanden af Formanden eller hans Vo. Synets Kjendelse kan appelleres til Stiftets Biskop samt derefter til Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet.

Forsvrigt vedbliver Rescript, af 21de Mai 1817 at gjælde med Hensyn til Præstegaards-syn, forsaavidt dets Bestemmelser ikke modstrider denne Lov.

100. Afsft. Forslag af Udvalget: Eigeledes foreslaaes en anden ny Paragraph, saalydende: Alle de i denne Lov bestemte Bøder tilfalder i Henhold til Lov af 8de Marts 1856 oprettede „Fattiges Kasse“ i det Sogn, for hvis Kirke eller Præstegaard Bøden er paalagt.

VI.

Til § 44.

101. Afsft. Forslag af Udvalget: Sidste Passus udgaaer.

102. Afsft. § 44.

Denne Lov, der ikke gjælder for Færgerne, træder i Kraft den 1ste Januar 1862. Alle tidligere afholdte Syn afgjøres paa den Maade, der tidligere var bestemt.

Indtil et Kirkeraad er dannet, indtræder Rigsdagen i sammes Rettigheder, ligesom Sogneforstanderskabet i Menighedsraadets i de Sogne, hvor der endnu ei findes noget efter Lov indrettet Menighedsraad.

Forslag af Udvalget: Paragraphernes Nummere forandres i Henhold til de foreslaaede Ændringer.

Som første Afsnit fattes §§ 1—6 med de dertil stillede Ændringer under Forhandling.

Ordføreren (S. Nielsen): Udvalget har i sin Betænkning saa uforbeholdent udtalt

sig om de Grundsætninger, hvorfra det er gaaet ud ved at foreslaae Ændringerne; og har, skøndt det har bestræbt sig for at være kort, dog efter min Formening motiveret de enkelte Ændringsforslag foreløbigt saa tilstrækkeligt, at jeg, for ikke at spille det høitærede Things Tid, vil forbeholde mig en nærmere Udtalelse, og et nærmere Forsvar, naar jeg har hørt, hvad den høitærede Minister eller Thingsets Medlemmer maatte have at indvende mod de foreslaaede Ændringer.

Indenrigsministeren (ad interim): Med Hensyn til det første Ændringsforslag har jeg ikke den Betænkning derved. Det gaaer ud paa, at den Bemyndigelse, som Lovudkastet giver Ministeriet til at fritage i særlige Tilfælde fra det ordinære Kirkesyn, ikke skulde gives. Der ligger til Grund for dette Forslag en Opfattelse af de administrative Forhold i Almindelighed, som er noget forskjellig hos Udvalget, og navnlig hos dets ærede Ordfører, og hos Ministeriet. Jeg tror, at under vore nuværende Forhold, da Administrationsmagt i denne Henseende er tilstrækkelig begrænset og controlleret, er der ingen Ulempe at befrygte ved at give den en saa stor Myndighed, som Udkastet gjør. Den enkelte Ministers Mening — thi det indrømmes, at det kan være af Betydning, at Personlighederne skifte — kommer dog albrig til at gjøre sig gjældende uden efter en alvorlig Forhandling imellem de Personer i Ministeriet, der have med det Slags Sager at gjøre, og som ere Bevarere af Traditionen, af de Grundsætninger, der ligge til Grund for alle saadanne Sager. Paa dette Punkt møder den Villsaarlighed, som Indvidet kunde føle sig beføjet til, en Modstand af de bestemte Bevarere af de Grundsætninger, der ere nedarbejdede fra det ene til det andet Ministerium. Vel hører Ministeren Ansvar, men det er ikke saaledes, at hans Beslutning er en enkelt Mand's Beslutning, men en Beslutning, der tages mellem ham og andre Mænd, der stedse behandle de samme Sager. Dernæst maa det erindres, at om man endog skulde finde, at der var en for stor Villsaarlighed hos et Ministerium, er der en saa ubunden Pressefrihed i vort Land, at